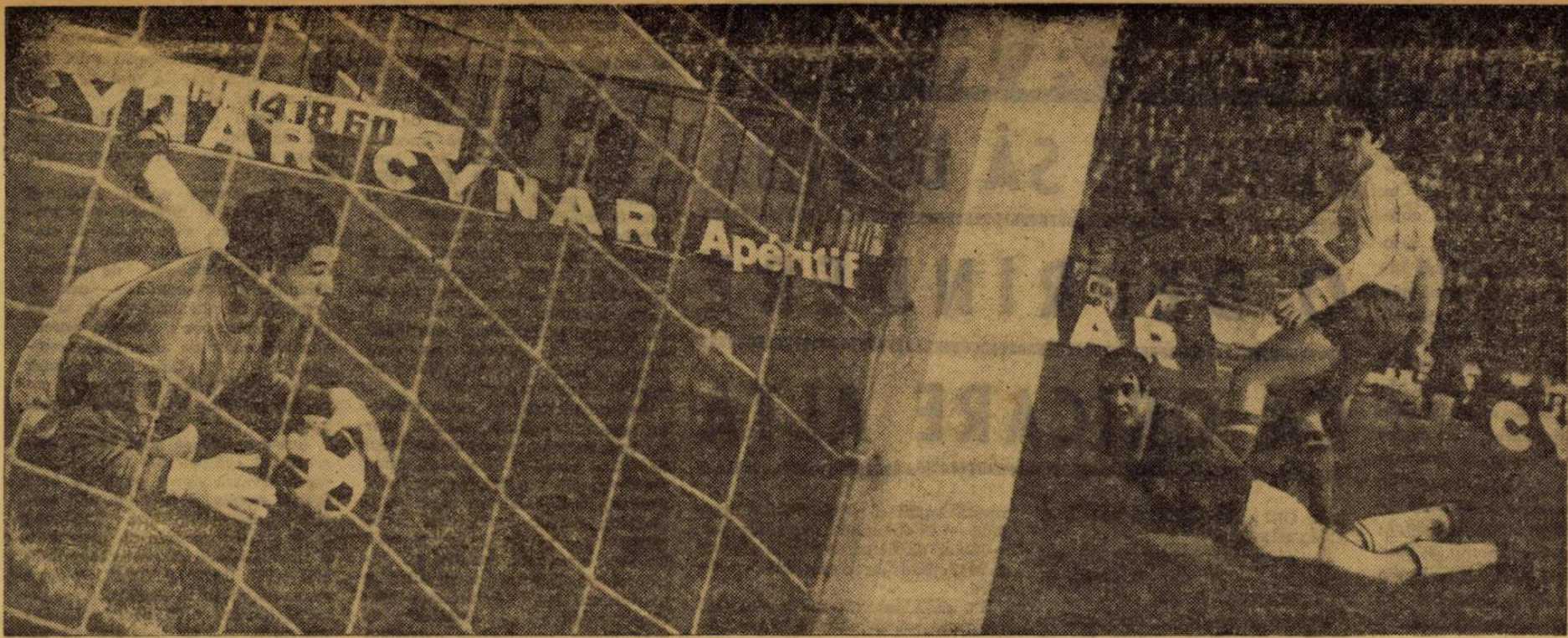

MINUTUL 68: infiltrat în careul elvețienilor, Sătmăreanu expediază balonul cu o puternică lovitură de cap, spre gol. Printr-un reflex extraordinar, Grob își salvează echipa de la un nou gol.
Foto: P. COZIA

OPINII DUPĂ 2-0

Spre a avea un ansamblu cât mai larg de comentarii asupra partidei cu Elveția, am socotit că reprezintă interes pentru cititorii noștri și, în același timp, o utilitate pentru cei care se ocupă de reprezentativa noastră, să prezentăm o suită de

opinii. Ele aparțin unor antrenori, comentatori, jucători — adică îmbrățișează toate categoriile de direct interesați la meci, atît dintr-o tabără, cit și din cealaltă.

Să le dăm cuvîntul invitațiilor noștri...

CELE DOUĂ OBIECTIVE

Emerich VOGEL

„Am privit jocul dintr-un unghi, poate, deosebit decît alții. Două lucruri erau foarte importante de realizat în acest meci:

1) echipa să cîștige partida, fapt esențial într-o competiție oficială în care se joacă pe puncte și clasament, în cursa pentru calificare;

2) echipa noastră să reediteze pe cît posibil maniera de joc din partida cu Anglia, adică: participarea la joc a tuturor jucătorilor pe toată durata meciului, în egală măsură în apărare și în atac, cu o elasticitate cuvenită în funcție de fazele de joc.

Ce s-a realizat?

REZULTATUL FAVORABIL L-AM OBTINUT. În ce privește angajarea în joc, ea a existat în ambele reprize, dar luciditatea necesară pentru spargerea sistemului defensiv elvețian a apărut abia în repriza a doua. În prima parte a meciului, jucătorii noștri — care știu că elvețienii se vor apăra supranumeric — au căutat să înscrie cît mai repede pentru a determina pe oaspeți să se desfacă în apărare. În această dorință, însă, ei s-au pripit și au încercat să străpungă apărarea adversă cu mingi decisive, prea devreme și pe sus trimise în fața porții, fără să încerce s-o destrame în prealabil. După pauză, însă, cînd a jucat cu mai mult calm, echipa a căutat să combine pe jos, folosind mai mult părțile laterale ale terenului (mai ales pe dreapta, unde deseori s-au infiltrat și Gherghel și Sătmăreanu) și încheind acțiunile cu centrări, care ne-au și adus victoria. Într-un cuvînt, în această repriză, echipa a jucat așa cum a fost pregătită.

Desigur că sîntem mulțumiți că echipa a cîștigat și că a arătat multe părți pozitive, că jucătorii s-au angajat în tot cursul jocului. TOTUȘI, NE DĂM SEAMA CĂ SÎNT PROBLEME DE REZOLVAT ȘI MAI ALES ACEEA A UNEI BUNE COLABORĂRI ȘI EFICIENȚE ÎN ATAC. Consider — și acest fapt trebuie subliniat — că a fost un handicap pentru comisia de selecție că o serie de jucători de valoare, ridicată n-au putut fi folosiți din diferite motive.

Apreciez că toți jucătorii s-au dăruit în egală măsură în acest meci. De aceea îmi este greu să fac vreo diferențiere între

ei. În fiecare meci însă, între aportul jucătorilor există deosebiri ca randament de moment. În această privință aș reaminti pe Nunweiler VI, pe Dinu și Sătmăreanu.

ROMÂNIA A MERITAT

INDISCUTABIL — VICTORIA

Mario WIDMER

Șeful secției sport al ziarului „BLICK” din Zürich, sintetizează astfel partida:

„Victorie meritată, indiscutabil, de echipa României. A fost formația care a jucat mai colorat și mai ofensiv. Forța ei de atac mi s-a părut mai bine conturată în repriza secundă, cînd s-au evitat — spre deosebire de primele 45 de minute — preluările inutile de balon și, astfel, caracterul de surprindere și rapiditate al acțiunilor a sporit. Jucătorii care mi-au plăcut în mod cu totul special: Nunweiler VI, cel mai bun de pe teren, cu un joc rațional, de ridicată valoare tactică, vede totul în teren și distribuie ideal mingile; Dumitrache, care se anunță o mare speranță a fotbalului românesc. Mai are nevoie de rutină, ca și de corectarea jocului în privința atacului la om. Mocanu, deși văd că nu îl remarcă prea mulți dintre comentatorii români, pentru că a fost singurul fundaș din teren care a știut să fie prezent cînd trebuie în atac, dar n-a lipsit niciodată de la postul său, în faza următoare. Elveția a căutat să aplice o idee tactică pe care nu o cunoaște prea bine. Lipsa lui Odermatt a dat peste cap una din mișcările importante ale echipei: ieșirea pe contraatac. În mod normal, Odermatt face schimburi derutante, în aceste momente, cu fundașul Ramseier. Or, de data aceasta, Ramseier, nemaivăzîndu-se dublat de mijlocușul de pe partea lui nu s-a mai avîntat în atac, unde — în mod normal, apare deseori ca un veritabil virf. Așa fiind, Ballabio a recurs la soluția temporizării, în clipele cînd echipa intra în posesia balonului, și misiunea aceasta a avut-o Stierli, insuficient, însă, în rolul său. Cred că alta va fi echipa Elveției, pe teren propriu, în partida de la 14 mai”.

INCREDE ÎN TINERI DE NĂDEJDE!

Virgil ECONOMU

„Am cîștigat pe merit: cele două goluri, magistral înscrise cu capul de către tinerii și talentații Dumitrache și Domide, sînt fructul totalei reveniri — ca elan și luciditate — din repriza secundă.

Putem distinge, în jocul reprezentativei noastre, două perioade diametral opuse:

PRIMA REPRIZĂ, cu acțiuni stereotipe, cu atacuri lipsite de orientare, cu faze confuze. Ceva nu mergea în jocul echipei noastre. De vină erau: finerea prelungită a mingii, predilecția pentru pasele laterale, evasi-bandonarea jocului pe extreme, totala neutilizare a transversalelor, abuzul de dribling și de șuturi de la distanță (lipsite de precizie). Deficiențe capitale ca insuficienta marcarea a adversarilor, necunoașterea atacurilor hotărîtoare de depesare, au apărut și în acest joc. Apărătorii noștri le-au suplinit într-o oarecare măsură prin dublajul oportun, care a stopat la timp incursiunile atacanților elvețieni.

REPRIZA A DOUA a adus nu numai „schimbarea la față”, dar și a conținutului de joc al echipei noastre. Jucătorii au accelerat, subit, ritmul, prin renunțarea la toate tarele împovărătoare din prima parte a jocului: au dat drumul la minge mai repede, s-au grupat în atac din ce în ce mai consistent, au utilizat mai des extremele și au făcut, cu tot aplombul, pase „printr” și „la înțîlnire”, suflînd la poartă cu mai multă sete pentru a realiza mult doritul joc „prin explozie”.

ÎN CONCLUZIE: 1) Era necesar ca adoptarea tacticii din repriza a doua să fie făcută încă de la începutul jocului, iar nu numai în urma „inspirațiilor” din timpul pauzei; 2) Promovarea unor tineri de nădejde trebuie continuată cu tot curajul, pentru că numai așa jucătorii gen Dumitrache, Dinu, Domide se vor putea „cîli” spre a ne da rezultate din ce în ce mai pozitive.

CONTINUĂRI ÎN PAGINILE 6-7

Carnet

CONDIȚIA ANTRENORULUI

de **EUGEN BARBU**

Este curioasă cel puțin concepția celor care cred că de la o vreme reputația unui sportiv poate ține loc forme, vieții de constrîngere și sacrificiu și chiar performanței care este fructul actualui pe stadion! Am asistat la numeroase rateuri în etape, la stingerea unor stele și steluțe de gazon, cu ifose și draci, cu vorbe în gură, care mai de care mai bombastice. S-au jînat toasturi, s-au tras focuri de artificii, au fost dați afară antrenorii, contabili, portari, chiar președinți de club, casieri și chibîți numai pentru a potoli capriciile cutăruia și cutăruia. Cei mai mulți dintre aceștia au terminat prin bufete de stat, în fața nesfîrșitelor rînduri de coniac, depășind amintiri nefolositoare și oftînd după zilele bune. Alții se zbat în anonimat pe la echipe de a șaptea mîină, promișînd promovări uluitoare și goluri pe care niciodată nu le onorează. Destine și destine.

Unde sînt Varga, unde Raab, marile promisiuni de altă dată, unde atîtia alții? Necrutătoare tinerete i-a măturat de pe posturile lor definitive de academicieni ai balonului rotund. Risipa de nopți pierdute și o neseriozitate funciară au făcut din ei prototipurile celor ce și-au întrerupt zborul la jumătatea drumului. E dureros, dar adevărat. Aplauzele venite prea devreme în urechile lacome de flătări le-au produs un rău imens și-acum e mult prea tirziu pentru a se mai putea îndrepta ceva. Rîndul celor ce asistă neputincioși la afirmarea altora se îngroașe, capătă proporții de tragedie. Mulți antrenori străini se miră repetat de ce echipele noastre de juniori, atît de bune, nu produc teamurile anunțate cu ani înainte?

Aici s-ar părea că sînt foarte multe cauze, n-o să le enumăr și n-o să repet ceea ce au spus alții mai demult. Sînt de vină și admirații care îi împing pe cei favorizați de talent spre o viață ușoară și iresponsabilă, sînt de vină și jucătorii, furati de magia succesului, cei ce uită că fotbalul este o meserie care te lasă, dacă și tu o lași pe ea! Dar, după părerea noastră cei mai vinovați sînt antrenorii care capătă adevărate recolte umane și le irosesc cu o lipsă de răspundere de-a dreptul condamnable. Gîndiți-vă cîte talente autentice au fost sustrate de pe stadioanele țării de lăcomia canibală a unor antrenori care au mizat pe cantitatea de jucători buni, neștiind lucrul elementar: că poți să ai cu duimul jucători excelenți dar mai înții trebuie să afli ce-ți lipsește la ceea ce pozezi. Asamblarea nu-i chiar un cuvînt de lepădat și cine ignoră stilurile de joc, nearmonizările în compartimente are și va avea mereu surprize dureroase. Gîndiți-vă la Pantea și la Vigu de la Steaua, jucători care au strălucit în provincie și care au îmbătrînit făcînd tușe la București, gîndiți-vă la atîți oameni tineri amăgiți de zorile unei cariere ce se anunța strălucitoare și care se termină adesea într-un amurg delectabil. Era pe vremuri un anume Unguroiu, foarte bun la echipele de mai mică anvergură. A fost adus și el în Capitală, a strălucit un meci-două și a ieșit pe marginea terenului. A urmat căderea spre categoriile obscure și nimeni n-a mai auzit de el.

Sînt și cazuri în care cea mai absurdă soartă face dintr-un jucător strălucit un oarecare și asta numai pentru că antrenorii hotărîsc astfel. Amintiți-vă de excelentul Octavian Popescu. În plină formă este cedat cui vrea și iată-l în echipa Jiului, continuîndu-și o carieră prea ușor bagatelizată. Nu vreau să răscolesc lucruri și mai dureroase; cazul celor doi Nunweilleri, III și IV, trimiși de către nu știu cine, unul în Turcia (unde a devenit erou) și altul la Bacău (stîlpul unei echipe care altfel de mult s-ar zbate pe undeva pe la periferia clasamentului). Oare antrenorii care risipesc jucătorii buni nu au nici o responsabilitate? Ei nu pot fi trasi la răspundere pentru erorile costisitoare pe care le produc? Eu cred că este cazul ca și lor să li se aplice amenzi capătate de către cei ce prăpădesc un material atît de delicat cum e cel uman. Asta i-ar face mai circumspecti, mai atenți la ușurătatea cu care renunță la unii jucători ce cu greu se vor repeta în istoria fotbalului nostru. Nu a părăsit Marian prea devreme arena? Dar Voinescu? Cine i-a sfătuit să plece? Cine i-a îmbrîncit în uitare și anonimat? Mi se pare că e foarte ușor să decizi de pe margini cine a îmbătrînit și cine nu, cine e ostenit și cine nu. Păi cu mentalitatea asta sir Stanley Matthews ar fi încheiat de la 28 de ani o carieră care a continuat teribil încă mulți ani, dîncolo de așa numita barieră fiziologică. Dar lașin? Dar alții?...

Ce-ar fi să statuăm și condiția antrenorului în cadrul acestei aventuri numite fotbal?